

İstanbul

I. Madalyonun Laneti

Ayla Hacıoğulları 1975 yılında Samsun'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Samsun'da tamamladı. Yüksek öğrenimine Uludağ Üniversitesi İktisat Bölümü'nde devam etti. 1996 yılında besteci ve kompozitör Yücel Arzen ile evlenerek İstanbul'a yerleşti. 1997'de oğlu Civan'ı dünyaya getirdi. Sonrasında anneliğin de verdiği ilhamla, o güne dek hobi olarak sürdürdüğü yazı çalışmalarını profesyonel alana taşıdı. 2003 yılında, *Yedi Gün Yedi Gece İstanbul Bir Bilmece* adlı ilk çocuk kitabını yayımladı. 2006'da ikinci oğlu Genco doğdu. Yazarın ilk kitabı 2010 yılında senaryolaştırıldı ve 43 bölümlük bir dizi olarak TRT'de yayınlandı. Aradan geçen yıllarda profesyonel metin ve senaryo yazarlığı yapmayı sürdürdü. Son olarak 2011 yılında, *İstanbul - Madalyon'un Laneti* adlı romanı kaleme aldı.

*Ayla Hacıoğulları'nın
YKY'deki kitapları:*

İzstanbul - Madalyonun Laneti (2012)

İzstanbul - I. Madalyonun Laneti (2013)

İzstanbul - II. Bin Altın (2013)

İzstanbul - III. Tılsımlar Uyanınca (2013)

AYLA HACIOĐULLARI

İstanbul

I. Madalyonun Laneti

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları – 3886
Dođan Kardeř – 491

İzstanbul - I. Madalyonun Laneti / Ayla Hacıoğulları
Madalyon çizimi: Mustafa Deliođlu

Kitap editörü: Devrim Çakır
Düzelti: Nilüfer Altınel

Kapak tasarımı: Elif Rifat
Kapak resmi: Mustafa Deliođlu
Grafik uygulama: İlknur Efe

Baskı: Mas Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.ř.
Hamidiye Mah. Sođuksu Cad. No: 3 Kağıthane-İstanbul
Telefon: {0 212} 294 10 00 e-posta: info@masmat.com.tr
Sertifika No: 12055

Bu kitap İzstanbul - Madalyonun Laneti adıyla YKY'den Haziran 2012'de
ISBN 978-975-08-2301-5 ile yayımlanan kitabın birinci bölümüdür.

1. baskı: İstanbul, Mayıs 2013
5. baskı: İstanbul, Ocak 2017
ISBN 978-975-08-2542-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.ř., 2012
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.ř.
Kemeraltı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: {0 212} 252 47 00 {pbx} Faks: {0 212} 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

*Civan ve Genco'ya...
Bana sabrı öğrettiğiniz ve
beni büyüttüğünüz için...*

İzstanbul

I. Madalyonun Laneti

"Konstantin ve Pozantin halkının gök ve yer afetlerinden korunmaları için her yetkin usta İstanbul'un yirmi yedi yüksek dağı üzere yirmi yedi rasad tılsım kurdular."

Evliyâ Çelebi
Seyahatnâme (1. Cilt/1. Kitap)

Var varanın sür sürenin
Destursuz bağa girenin hali budur
Dinleyin bu hikâyeyi
Güzeller elinden şikâyeti
Evvel zaman içinde
Kalbur saman içinde
Develer tellal iken
Eşekler berber iken
Pireler yük taşır iken
Biz vurduk karıncaya palanı
Yedi yerinden çektik kolanı
Bir gerçeğe benzetemedik olanı
O yalan, bu yalan
Fil yuttu bir yılan
Eşeğe binip deveyi kucağına alan
Bu da mı yalan?

Vakti zamanında Kaf Dağı'nın arkasında bir ülkede Sultan Süleyman derler bir ulu kral varmış. Sultan Süleyman öyle kudretli biriymiş ki yeryüzünde bütün cinler, kuştan karıncaya bilcümle hayvan ve Bâd-ı Cem denen rüzgâr onun emrindeymiş.

Sadece okyanus ortasında, Ferenduz Adası'nda yaşayan Saydun adındaki kral, Süleyman'a asi gelirmiş. Bunun üzerine Sultan Süleyman, gözün göremeyeceği,

aklın bilemeyeceği kadar büyük bir ordu hazırlamış. Ferenduz'a varıp ateş saçan kılıcıyla Saydun'u yenip onun krallığını yerle bir etmiş. Ama kader bu ya, Saydun'un yeryüzünde eşi benzeri olmayan güzellikteki kızı Alina'yla, birbirlerini görür görmez âşık oluvermişler. Derken Sultan Süleyman peri yüzlü bu kızcağızı da alıp ülkesine dönmüş. Ancak kızın gözyaşı bir türlü dinmek bilmezmiş. Sultan Süleyman onun haline pek üzülmüş. Bir gün ona derdini sormuş. Meğerse kızcağız babasını pek özlermiş. Sultandan kendisi için bir saray yaptırmasını rica etmiş. Babasının resmini yaptırıp saraya koyarsa bununla avunup teselli bulacağını söylemiş.

Sultan, karısının ricasını hemen kabul etmiş. Bütün insanlara, cinlere, perilere emredip yeryüzündeki en güzel yeri bulmalarını istemiş. Bunların hepsi yedi gün yedi gece dolaşıp müjdeli bir haberle Süleyman'a dönmüşler. Sultan karısına söz verdiği sarayı yaptırmak için hemen yola çıkmış. Emrindeki rüzgâr, onu ve yanındakileri göz açıp kapayıncaya kadar ulaştırmış gidecekleri yere. Sultan o gece orada yatmış. Sabah uyanınca bakmış ki, seyri doyum olmaz güzellikte, havası hoş, suyu tatlı, eşsiz bir yere gelmişler. Hemen sarayın yapılmasını emretmiş. Güzelliğinden çok etkilendiği bu yerin kıyamete kadar ayakta kalması için de dua etmiş.

Ancak mutlu günler uzun sürmemiş. Međer güzel-ler güzeli Alina bu bakmaya kıyılmaz güzellikteki sarayın içinde babasının resmine tapar dururmuş. Sultan Süleyman bunu öğrenince puta tapan karısını öldürüp

sarayını ve getirdiği ne varsa her şeyini oracığa bırakıp ülkesine dönmüş.

O gündən sonra bu sarayın kurulduğu yer, Sarayburnu; Süleyman'ın duasıyla ayakta duran şehir de İstanbul diye anılır olmuş.

Hoş Geldin Köpük

Sınıf çok gürültülüydü. Öğretmen Nilgün Hanım gürültüyü bastırabilmek için olanca gücüyle bağırdı: “Sessizlik istiyorum! Dinleyin!”

Öğrenciler öğretmenlerinin seslenişinden sonra, kendi aralarında konuşmayı bırakıp onun söyleyeceklerini dinlemeye başladılar.

“Hafta sonu tatili için sabırsızlandığınızı biliyorum. Ama henüz zilin çalmasına beş dakika var. Şimdi defterinizi açın ve söyleyeceğim ödevi not edin.”

Emre, “Of, yandım! Yine dünya kadar ödev verecek ve bütün hafta sonunu evde ders çalışarak geçireceğim!” diye düşündü.

Nilgün Hanım, Emre’nin aklından geçenleri okumuş gibi, “Bu hafta vereceğim ödevi yaparken eğlenme imkânı da bulacaksınız” diyerek sürdürdü konuşmasını: “Önümüzdeki iki gün içerisinde, şehrimizdeki tarihî yapılardan birini gezecek, sonra da bu geziyle ilgili bir kompozisyon hazırlayacaksınız. Kuru bilgi değil, gözlem istiyorum. Sakın bir paragraflık ödevlerle karşıma çıkmayın. Sözüm özellikle bazılarınıza... Yani notunu yükseltmek isteyenlere...”

Emre, Nilgün Hanım’ın sözünü ettiği “bazıları”ndan bi-

riydi. Matematik dışındaki derslerle arasının iyi olduğu pek söylenemezdi. Dolayısıyla, o andan itibaren yapacağı ödevi düşünmeye başlamıştı.

O sırada çalan zil, sıralarında oturmuş, sessizce ödevlerini not alan çocukları hareketlendirmeye yetti. Nilgün Hanım son bir gayretle “İyi tatiller!” diye seslendi ama bu içten dilek onların uğultusuna karışıp gitti. Arkalarından onların sabırsızlığını hoş gören, olgun bir gülümsemeye baktı.

Emre koridordaki öğrenci seline karışmış, çıkış kapısına doğru ilerliyordu. Tam o anda sırtının ortasına atılan yumruk yüzünden olduğu yerde kalakaldı. Duyduğu acının etkisiyle, yerinden fırlayacakmışçasına büyüdü yeşil gözleri.

Bunu yapanın kim olduğunu anlamak için arkasına döndüğünde Acar’ı gördü. Acar, Emre’nin sınıf arkadaşıydı. Boyu Emre’ninkinin iki katına yaklaşan Acar’a kafa tutmak pek de mümkün değildi. Acar okul basketbol takımının kaptanı, Acar bando takımının majörü, Acar okullar arasında yapılan bilgi yarışmalarının aranan ismiydi. Yani Acar okulun gözdesiydi. Bütün bu özelliklere sahip biri olarak yaptığı bütün şımarıklıkların hoş görülmesi gerektiğini düşünüyordu. Emre, Acar’la ağız dalaşına girmek için alttan almayı tercih etti.

Yalnızca “Ne oldu? Ne istiyorsun?” diye sorabildi.

Acar ise “Vah, vah, vah! Küçük bebeğimizin canı acıdı galiba! Yoksa biraz sinirlendi mi ne?” diyerek onu arkasında bekleyen arkadaşlarına gösterdi.

Bu durum, Acar’ın en yakın arkadaşları olan Alican ve Toygar’ı bir hayli eğlendirmişti. Her ikisi de onun yaptıklarını onaylarcasına gülüyorlardı. Acar, bundan güç alarak Emre’yle alay etmeyi sürdürdü:

“Önceki dönem, sosyal bilgiler ödevini başkasına yaptırmıştın. Hatta o kadar üşenmiştin ki ödevi yapan kişinin yazısıyla teslim etmiştin. Öğretmen ödevi senin hazırlamadığını anlayınca da bütün sınıfa rezil olmuşsun. Bu kez kim yapacak ödevini? Herhalde aynı arkadaşını göndermezsin tarihî yapıları gezmeye.”

Toygar, Acar’ı dürterek,

“Yok, canım! Artık akıllanmıştır. Ödevini başka birine yaptırmak yerine bu kez tarihî eserlerden birini yerinden söküp sınıfa getirecek herhalde!” diye ekledi.

Emre, kendisiyle dalga geçilmesine daha fazla dayanmadı. Yapabileceğini düşündüğü en iyi şeyi yapıp arkasını döndü ve hızla çıkışa doğru yürümeye başladı. Kapıdan çıktıktan sonra bile Acar ve arkadaşlarının kahkahalarını duyabiliyordu. Bir gün bu yaptıklarını onlara ödeteceğini düşünerek rahatlamaya çalışıyordu. Ama bu yeterli değildi. Onu yatıştırarak tek şey, her okul çıkışında yaptığı gibi ketçaplı cips alıp yemekti. O da öyle yaptı.

Okuluna oldukça yakın olan evine vardığında paketi kafasına dikip kalan son kırıntıları da yedi. Akşam yemeğinden önce abur cubur atıştırtmasına kızan annesinin anlamaması için, boş paketi buruşturup cebine soktu ve ağzının kenarını elinin tersiyle temizlemeye çalıştı. Tam zili çalacaktı ki buna gerek kalmadan açıldı kapı. Annesi, kendilerine oturmaya gelen Zehra Hanım’ı yolcu ediyordu. Karşısında zili çalmak üzere elini kaldırmış olan Emre’yi görünce arkadaşına dönüp “Emre de geldi işte, Zehra Teyze’si!” dedi.

Annesinin arkasında eğilmiş ayakkabılarını giyen Zehra Hanım, doğrulup Emre’ye baktı.